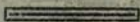

Харвей е въ пленъ на океана. Той е попадналъ въ царството на труда. Никой отъ моряцитѣ не се удивява на богатствата на баща му, никой не обръща внимание на неговитѣ капризи. У него настава голѣма промѣна. Той се разкайва за лошитѣ си обноси и проси извинение отъ капитана на гемията. Сближава се съ неговия синъ и неусѣтно, край него, започва да му помага и да работи. Работи усърдно, увлича се въ работата, като че ли е роденъ и възпитанъ въ трудъ. У него се пробуждатъ и благородни чувства. Харвей, който нѣкога бѣ казалъ предъ пътниците на парахода, че би било „чудесно“ да се потопи една рибарска гемия, същиятъ този Харвей въ една мъглява сутрина бѣше на кракъ отъ четири часа сутринята и облѣченъ въ морски мушамени дрехи, звънѣше, за да предпази гемията отъ потопяване отъ единъ голѣмъ параходъ, който идѣше насреща.

Харвей се връща при родителитѣ си, които го смѣтали за удавенъ въ океана, съвършено преобразенъ: позагрубѣлъ, но заякналъ, уменъ, добъръ, трудолюбивъ....

Книжката на „Смѣлитѣ моряци“, покрай патилата на Харвея, ни запознава съ живота на рибаритѣ моряци и неволно ни вдъхва любовъ къмъ хората на благословения трудъ.

Тази книга може да се чете отъ всички прогимназиални ученици.

Разни.

Водохранилището на р. Нилъ при града Асуанъ.

Старитѣ хора казвали, че Египетъ е „даръ на р. Нилъ“. И това е право. Своего богатство, своето плодородие Египетъ дължи на Нилъ. Ако нѣмаше Нилъ, нѣмаше да има и Египетъ. Египетъ прилича на оазисъ въ пустиня. Безъ Нилъ самъ Египетъ би билъ пустиня, като съседнитѣ му страни.

Всѣко лѣто презъ юний и юлий при изворитѣ на Нилъ валиятъ проливни дъждове. Отъ тия дъждове Нилъ придохожда, излязъ извънъ брѣговетѣ си и залива своята долина и устие. Той не само напоява земята, ами я тори, като оставя дебела и гъста утайка.

За да може придошлата вода да бжде използувана по-добре, още отъ старо време сж почнали да правятъ разни приспособения за изкуствено напояване. Още презъ времето на царь Менесъ сж правени такива постройки при града Мемфисъ. Отъ тогава и до сега египетскитѣ управници сж се грижели за подобренieto на това изкуствено напояване, като сж били правени канали, язове и изкуствени водохранилища.

Най-последната такава постройка е водохранилището при града Асуанъ.

Долината на Нилъ при този градъ минава между планини и е широка 2000 метра. За да се запири водата, построена е